

Hồi 247

Thiên đại hỉ tấn

4 ến Phi theo chân những người nông dân ở vùng phụ cận vào thành ngay khi cổng thành vừa mở.

Trong thành sau một hồi vắng vẻ, đường phố bắt đầu trở nên náo nhiệt, người đi xe đến, nhìn bề ngoài rõ ràng là cảnh phồn hoa hưng thịnh.

Yến Phi khó tưởng tượng được Biên Hoang đồ nát hoang vu trước đây đã trải qua những tháng ngày như cảnh tượng trước mắt, cũng rất khó tưởng tượng cảnh náo nhiệt trước mắt rồi sẽ có ngày trở thành hoang vắng như quỷ vực.

Mọi cái đều hư ảo như vậy.

Quyết chiến giữa chàng và Tôn Ân với địa phương chàng đang có mặt chẳng có gì ăn nhập với nhau, cho dù bản thân chàng cũng khó lòng ghép hai sự kiện đó với nhau.

Người ta chung quy cứ phải sống, như Lưu Dụ không thể suốt ngày đắm chìm trong nỗi đau mất Vương Đạm Chân, bản thân chàng cũng không thể trốn tránh mãi sự phiền phức của cuộc quyết chiến Tôn Ân.

Nghĩ tới đây, Yến Phi chợt bật cười rào bước về phía khách sạn quy mô lớn nhất phía bên kia đường.

Đêm qua không hề nhắm mắt, lại không biết lúc nào Tôn Ân mới tìm đến, sao không làm một giấc thật thống khoái?

oOo

Lưu Dụ về đến Tân Nương hà vào giờ Ngọ, mọi người đều chờ gã trở về, lập tức cử hành hội nghị lưu vong lần thứ hai.

“Yến Phi đâu?”.

Câu đầu tiên Lưu Dụ hỏi ngay.

Mọi người đều ngạc nhiên.

Đồ Phụng Tam nhíu mày: “Hắn bất chợt bỏ đi, có nói lại rằng người biết hắn đi đâu”.

Lưu Dụ ngăn người một thoáng, gạt đầu: “Nói vậy chắc hắn đi tìm Tôn Ân quyết chiến rồi”.

Trác Cuồng Sinh vẫn lơ mơ hỏi: “Thật ra là chuyện gì vậy?”.

Lưu Dụ giải thích rõ, mọi người nghe vậy đều lo lắng không nguôi.

Lưu Dụ hiểu mọi người đều lo Yến Phi không phải là đối thủ của Tôn Ân, giống như gã khảng định Lư Tuấn và Từ Đạo Phúc cũng đang lo Tôn Ân sẽ theo gót Trúc Pháp Khánh, phe nào cũng sợ không gánh vác nổi hậu quả chiến bại.

Bất quá chuyện đã đến thế rồi đành chờ coi ông trời sắp đặt thế nào. Khẽ mỉm cười: “Lần này ta hoàn toàn không trở về tay trắng mà đem về một tin mừng lớn, nhưng ta muốn trước hết biết rõ tình hình bên ta thế nào đã”.

Đồ Phụng Tam nói: “Lưu Lao Chi hạn cho chúng ta trong vòng ba ngày phải rời khỏi Tân Nương hà, không được lưu lại người nào”.

Lưu Dụ rất ngạc nhiên, tiếp đó song mục xa ra thần quang khiếp người, dữ tợn nói: “Lưu Lao Chi người quá tự tin rồi, người cho là có thể triệt hết đường Lưu Dụ sao? Hừ! Ta sẽ khiến người uống phí tâm cơ, mất công giờ trò tiểu nhân, để rồi coi kết quả người thế nào”.

Lời nói và phản ứng của gã hoàn toàn bất ngờ, ai nấy đều tròn mắt nhìn Lưu Dụ, tựa hồ ngày hôm nay mới biết đến bộ mặt này của Lưu Dụ.

Lưu Dụ lúc này không những khí phách đầy bá đạo, hào sảng hơn người, lại còn toát ra tự tin mãnh liệt, tựa như mọi chuyện đều nắm chắc trong tay.

Trong nghi đường lặng yên như tờ.

Ánh mắt Lưu Dụ từ từ quét qua khắp lượt mọi người, chỉ cần thần thái như vậy cũng khiến người ta cảm thấy gã đúng là thống soái tối cao.

Sự thật trong hoàn cảnh hiện tại, ở chốn hoang vu tiếp giáp với sơn cùng thủy tận này, Hoang nhân cần nhất là có một người lãnh đạo kiên cường.

Trước đây bọn họ đưa Lưu Dụ lên làm thống soái chỉ là tạm thời, vì Lưu Dụ là nhân vật mà các bên đều có thể chấp nhận, lại nghĩ rằng chỉ chọn gã phụ trách chiến dịch trong một đêm. Nhưng mà hình thế phát triển đến hôm nay Lưu Dụ do nhân duyên biến hóa làm lãnh tụ Hoang nhân phản công Biên Hoang Tập, thật sự là không ai liệu trước được.

Lưu Dụ trầm giọng nói: “Để ta cho các vị hay, Biên Hoang Tập của chúng ta khí số vẫn chưa tận, vì mặt hội giữa Hác Trường Hanh và Diêu Hưng bị ta nghe thấy hết”.

Cả đám rộ lên, bầu không khí lập tức nóng bùng lên.

Trác Cuồng Sinh gật đầu nói: “Chỉ có thể dùng bốn chữ ‘khí số chưa tận’ mới giải thích được, như thế mà suy tiểu Phi của chúng ta tất sẽ chém rụng cái đầu xấu xí của Tôn Ân”.

Đồ Phụng Tam nói: “Hãy nghe xem tin mừng lớn đó là cái gì”.

Lưu Dụ chậm rãi nói từng tiếng một: “Biên Hoang Tập thiếu lương”.

Ai nấy đều mơ hồ, Biên Hoang Tập thiếu lương là chuyện đương nhiên, bất quá thiếu lương tuy khẩn trương, nhưng chỉ cần thủy lộ Bắc phương không đứt đoạn, lương thực vẫn có thể đều đặn đưa từ miền Bắc xuống.

Đôi mắt đẹp của Giang Văn Thanh chợt long lanh: “Phải chăng Diêu Hưng mượn lương Hác Trường Hanh?”.

Lưu Dụ điềm đạm nói: “Không phải là mượn lương mà là mua lương”.

Nghị đường đang âm ỉ đột ngột im lặng.

Hồng Tử Xuân thở hổn hển: “Chẳng lẽ lại thuận lợi như vậy cho chúng ta sao?”.

Lưu Dụ đáp: “Đúng là thuận lợi cho ta như vậy đấy. Diêu Hưng dùng ba ngàn chiến mã hạng nhất đổi lấy hai mươi thuyền lương thảo được vật”.

Đồ Phụng Tam cực kỳ phản chấn nói: “Chẳng trách Lưu soái nói chẳng về tay không”.

Cao Ngạn chen vào nói: “Hai tên bại hoại đó còn nói gì?”.

Lưu Dụ mỉm cười: “Những chuyện khác để chút nữa sẽ nói. Người hiện giờ chỉ cần biết bọn chúng sẽ giao dịch ở bến thuyền thượng du Dĩnh Thủy bên cạnh hoang thành Nhữ Âm cách Dĩnh Khẩu hơn hai chục dặm là đủ, trận này coi như mở màn chiến dịch phản công Biên Hoang Tập, thắng được trận này thì muốn lương có lương, muốn ngựa có ngựa”.

Trịnh Thương Cổ hỏi: “Chẳng lẽ Diêu Hưng chấp nhận Nhiếp Thiên Hoàn và Hoàn Huyền chung hưởng lợi ích Biên Hoang Tập sao?”.

Lưu Dụ vui vẻ đáp: “Còn phải coi giao dịch lần này thế nào”.

Diêu Mạnh là người đầu tiên không nhin được hú vang, những người khác nhất loạt hưởng ứng, cả Đồ Phụng Tam vốn trầm tĩnh cũng vỗ tay phụ họa. Chỉ có Giang Văn Thanh hai má ửng hồng, dăm dăm nhìn Lưu Dụ.

Lưu Dụ đã sáng tạo một kỳ tích, mang lại hy vọng cho Hoang nhân.

o0o

Yến Phi từ trên giường ngồi dậy, không nhin được hé lộ một nụ cười.

Chàng đã thành công thoát khỏi cảm ứng sâu tằm của Tôn Ân. Bằng chính bản lĩnh đặc biệt Thái tức đại pháp của mình.

Chàng bỏ không hô hấp bằng mũi nữa, hoàn toàn bằng phương pháp thái tức ngủ từ sáng đến tận lúc mới lên đèn, đi vào giấc ngủ bình yên sâu nhất, gần như thái nhi nằm trong bụng mẹ, lúc này tinh thần cực kỳ đầy đủ, cả con người như đổi mới.

Tiếng huyền não từ hướng đường phố chính truyền đến khiến chàng có cảm giác kỳ dị như trở lại nhân thế.

Yến Phi cầm lấy Điệp Luyện Hoa đặt bên gối, đứng dậy đẩy cửa bước ra.

Trong bụng có cảm giác trống rỗng, nhưng không thấy đói, chỉ muốn kiếm chút mỹ tửu để trị cơn sâu rượu.

Cảm giác Tôn Ân tiếp cận đã trở lại, như có như không, không thể nắm bắt được.

Yến Phi bật cười, không để ý đến chuyện bị Tôn Ân tìm thấy nữa.

Cái gì phải đến sẽ đến, có tránh cũng không được, sợ con mẹ nó cái gì?

Tối căn phòng ăn khá lớn của khách sạn, hơn hai chục cái bàn khách ngồi kín quá một nửa so quầy, đầu tư rất nhiệt náo, coi bề ngoài có vẻ những lái buôn qua đường, lũ khách chiếm đại đa số.

Những vị trí tốt đều đã có người ngồi, chàng đành tới một cái bàn ở giữa ngồi xuống, tùy tiện kêu mấy món ăn nhẹ và một bình Thiêu đao tử.

Nghĩ lại cũng thấy buồn cười, nếu huynh đệ ở Tân Nương hà biết mình cuối cùng lại đến đây uống rượu không biết sẽ nghĩ thế nào?

Rượu đưa tới trước.

Yến Phi mở nắp rót ra một ly đầy, đột nhiên phát giác bàn bên cạnh có thêm một người.

Yến Phi nâng ly mỉm cười với người đó: “Nguyên là Thiên Sư đại giá quang lâm, để Yến Phi kính người một ly”.

Đại đường đang huyền não thoát cái trở nên yên tĩnh, ai nấy ngẩn ngơ như gà gỗ.

Người nọ lúc đó mới từ từ ngồi xuống hướng về Yến Phi, hân hoan nói: “Tôn Ân ta xưa nay không ưa đồ trong ly, lấy trà thay rượu được không? Tiểu nhị, mang cho ta một chén trà!”.

Choang!

Không biết ai đó cầm ly không vững, đánh rơi xuống đất vỡ tan tành.

- o O o -